

Hexagon - Het Genootschap van Het Zachte Licht

Meer jeugdboeken van John Brosens:

Koers pal noord

Een kaart van Berbice

Bloedbroeder 1618

('Accolade Beste Jeugdboek' Zeeuwse Boekenprijs 2015)

Zout water tot aan de dakgoot

Donna Deletia

SpijbelSpekkie

SpeurSpekkie

JOHN BROSENS

HEXAGON

Het Genootschap van het Zachte Licht

Inkijkexemplaar

HEXAGON ~ Het Genootschap van het Zachte Licht

is een uitgave van Mira Loves Books, Woerden

Copyright © 2021 Mira Loves Books en John Brosens

Auteur: John Brosens | www.johnbrosens.eu

Illustratie: Anita van der Zijde | www.schemerspiegel.nl

Opmaak: Raymond Zachariasse | www.miralovesbooks.nl

ISBN: 9789492343468

NUR: 280

WWW.MIRALOVESBOOKS.NL

info@miralovesbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vereenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. De eerste reizen

‘Dylan? Je bent niet thuis?’

‘Pap! Ik zit in de Karolingenhof te kletsen met een paar gasten. Hoezo? Is er iets?’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Ben je op je fiets?’

‘Ja, maar...’

‘Wil je alsjeblieft direct naar huis gaan? Ik kom er ook aan.’

‘Wat is er dan?’

‘Niet over de telefoon, Dylan.’

‘Maar, pap...’

‘Geen discussie nu. Het is ernstig. Tot zo!’

Zo kortaf klonk Charles nooit. Er moest iets mis zijn. Dylan stond op en trok zijn fiets overeind. ‘Sorry jongens, ik moet ervandoor!’

Hij wisselde een snelle boks met Roy en slingerde zijn rechterbeen over het zadel. ‘Doeg!’

‘Dylan! Vanmiddag gaan we zwemmen bij Fort Ramme-kens!’ riep een van de anderen. ‘Dat wil je niet missen! Je

gaat toch altijd mee als we daar zwemmen?’

‘Weet ik nog niet!’

‘Drie uur bij de Aldi!’

Dylan reed via de linkerweghelft de Burchtstraat in en ontweek op het nippertje behendig een bestelbus die heftig voor hem moest remmen. De bestuurder drukte nijdig op zijn claxon en schreeuwde waarschijnlijk een paar toepasselijke scheldwoorden. Helemaal zeker is dat niet, want ondanks het warme zomerweer had hij de ramen van zijn bus potdicht gedraaid en was er dus niemand die hem kon horen. Maar zijn ogen maakten een nanoseconde contact met die van Dylan, zodat de fietsende wegpiraat direct begreep wat de man van zijn rijkunsten vond.

Wat zou er zijn? Zijn vader was vanmorgen op de gewone tijd naar Nosey Consultants vertrokken. Dylan had lekker willen uitslapen; alleen deze week kon dat nog. Na het weekeinde was de zomervakantie voorbij en zou het dagelijks leven op Scholengemeenschap Walcheren weer beginnen. Hij baalde van zichzelf. Hij was zo stom geweest zich op te geven als begeleider voor de Introductieweek Nieuwe Brugklassers en wat bleek? Hij moest meteen al op maandag en dinsdag opdraven terwijl zijn klasgenoten pas op woensdag op school hoefden te komen. Spontane besluiten pakten soms helemaal verkeerd uit.

En van lekker uitslapen was niets terechtgekomen. Zijn vader had een onwrikbaar standpunt over het begin van de dag: Charles vond dat een moment om met z'n tweeën te delen - en volgens Dylan gold dat niet in de vakanties. En dus hadden ze ook deze ochtend aan de keukentafel ontbeten. Samen, maar in een sfeer die niet erg prettig was. Charles had nijdig gereageerd op het ochtendchagrijn van zijn zoon en had om kwart over acht de deur demonstratief achter zich in het slot laten vallen, met een hatelijke opmerking als afscheidsgroet.

Zou Charles hem zojuist gebeld hebben vóórdat hij in de Volvo stapte? In dat geval was hij binnen een kwartier thuis. Dylan grijnsde en nam de bocht naar de Deckerestraat. Zijn vader was vorig jaar twee keer door dezelfde motoragent bekeurd omdat hij met een telefoon tegen zijn oor aan het stuur zat. Dat kostte hem twee keer tweehonderdzig euro en toen pas had hij zijn lesje geleerd.

Dylan liet zoals altijd de achterband van zijn fiets luid slippen op de stoep van zijn huis. De Volvo stond er nog niet. Zou er iets met Birgit zijn? Ze hadden nu al jaren niets van haar gehoord. Misschien was ze wel dood en had Charles een bericht uit Amerika gekregen.

Jij wilt me als een hond aan de ketting leggen, pap. En dus ben ik nu voorgoed weg. Het was alweer drie jaar geleden dat Dylan

op een ellendige ochtend het briefje had ontdekt dat zijn zus dwars over de spiegel in de badkamer had geplakt. De avond ervoor hadden zijn vader en Birgit hun zoveelste heftige ruzie uitgevochten. Hij had met het briefje verfrommeld in een vuist met bonkend hart haar kamerdeur opengerukt en gezien dat ze echt vertrokken was. Pas daarna had hij Charles gewaarschuwd. Die had met een wit gezicht en tandenknarsend het papiertje opgevouwen en daarna opnieuw verfrommeld. Dylan had met lange uithalen staan janken toen Charles hem tegen zich aantrok en wel zes keer had gezegd dat het eigenwijze kring wel weer terug zou komen. Dwars door zijn tranen heen had Dylan hen in spiegelbeeld zien staan en hij had beide armen stevig om zijn vader heen geslagen. De dag erna had hij in navolging tot Birgit de enige foto die hij van haar had met een plakbandje aan de binnenkant van zijn kastdeur geplakt.

Charles had het mis: het eigenwijze kring was weggebleven. Een maand of vijf na haar verdwijning gleed er een kaart door de brievenbus: *Greetings from Beverley Hills, California USA - where the stars reside.*

De kaart hing nu naast Birgits foto op de deur van zijn kast. Dylan keek er vaak naar. Grote kans dat Birgit er nu heel anders uitzag, dacht hij. Misschien waren de lange haren

verdwenen en had ze nu een kortgeknipt kapsel - met een totaal andere kleur dan op de inmiddels al aardig verbleekte foto. Actrice worden in Amerika: hoe vaak had Birgit dat niet gezegd! Het was haar grote droom. Eerst schitteren in een Nederlandse film om daarna ontdekt te worden door een Amerikaanse regisseur van naam. En wie weet was ze niet eens echt actrice geworden. Was het tegengevallen in California USA? Had ze het niet verder gebracht dan wat figurantenrolletjes? Was zij misschien een zijweg ingegaan en had ze een baan bij de regie gekregen? Of zorgde Birgit nu op de filmset voor de *styling* en de *looks* van de actrices? Hij was in elk geval nog nooit een filmposter met haar naam erop tegengekomen. Maar dat zei natuurlijk niets. Het was een onmogelijke opgave om alle nieuwe films op Netflix te zien. Dylan bestudeerde regelmatig de namen in de aftiteling van Amerikaanse series, maar de naam Birgit van der Hof was hij niet één keer tegengekomen. Ook niet aan elkaar geschreven als Vanderhof. Met zijn vader kon hij er niet over praten. Charles had het onderwerp stilzwijgend taboe verklaard.

Op het moment dat Dylan zijn fiets opzij tegen de heg liet vallen, hoorde hij de auto van zijn vader de straat inrijden. Hij trok het koordje met de huissleutel onder zijn shirt

vandaan, maakte de voordeur open en liep door naar de keuken, waar hij zoals altijd aan de tafel ging zitten. Moeilijke gesprekken vonden nooit in de huiskamer plaats. In de keuken werd gekookt, gegeten en gepraat. Want na het vertrek van Birgit was Charles in één opzicht duidelijk bijgedraaid: hij besprak vrijwel alles wat hem bezighield met zijn zoon. Wat Dylan deed interesseerde hem. En af en toe kon hij bij discussies zelfs aardig met tegenspraak uit de voeten.

De huiskamer was het domein van de spelletjes; Dylan lag vaak languit op de bank te gamen. Vader en zoon keken er televisie en op het ouderwetse bureau stond de dubbelbrede iMac van Charles. “Oude tijden, nieuwe tijden” zei hij altijd als hij de computer inschakelde. En dat sloeg vooral op het feit dat hij zelf in dit huis was opgegroeid: zijn grootouders hadden het gekocht en zowel de vader van Charles als hijzelf waren er opgegroeid. ‘Jij woont hier al als vierde generatie, Dylan,’ zei zijn vader regelmatig - en dan klonk er duidelijk iets van trots door in zijn stem. Charles had veel aan het huis veranderd. Aan de achterzijde was het uitgebouwd; door een glazen schuifpui keek je zo de tuin in. De houten deuren en kozijnen waren nu van kunststof dat nooit meer geschilderd hoefde te worden. Om ook thuis voor Nosey Consultants te kun-

nen werken had Charles door heel het huis nieuwe draden laten trekken. Onderaan de wand in de huiskamer was een plint met een reeks dubbele stopcontacten aangebracht.

De reden voor zijn vroege thuiskomst moest wel ernstig zijn. Charles had nooit eerder zijn werk in Middelburg hals over kop in de steek gelaten om thuis iets met zijn zoon te bespreken. Gewoonlijk was het andersom: zijn zakenpartner Tim hoefde maar te bellen dat er een *emergency* was en dan griste hij de autosleutels van het tafeltje in de gang en sprintte hij naar buiten.

Dylan piekerde zich suf. Hij had toch echt niets uitgevreten. Vorige week had hij een twintigje uit de huishoudpot geleend om zijn databundel te kunnen opwaarderen. Dat had hij op tijd terugbetaald door de twee bedrijfsauto's van buurman Kruijsse schoon te spuiten en in de was te zetten. Hij baalde van dat gedoe. Zijn toestel was afgegleden naar de status van een retro model. Het werd hoog tijd eens uit te zoeken of hij ergens een goedkoper abonnement kon regelen. Wat dat betreft was hij jaloers op Roy: die zat ergens voor zes euro en kon onbeperkt appen, filmen, snapchatten en streamen. Hij had regelmatig een splinternieuw toestel en gewoon iemand bellen deed hij nooit.

Charles legde zijn sleutelbos op de koelkast en nam tegen-

over Dylan plaats. Hij zette een elleboog op tafel en liet zijn kin in de palm van zijn linkerhand zakken. Hij dacht even na en zei toen plompverloren: ‘Het is Oom Louis. Ik zal er verder geen doekjes omwinden, jongen; ik weet dat je tegen een stootje kunt. Oom Louis is vanmorgen dood in zijn huis gevonden.’

Dylan keek zijn vader met open mond aan. Hij kreeg ineens een raar gevoel in zijn maag, alsof daar een zware, koude steen langzaam naar beneden zakte. Oom Louis! Hun enige familielid, de zwager van zijn vader, de broer van zijn moeder. Ik heb tot vorige week bij hem gelogeed, dacht hij. Ik ben nog maar vier dagen thuis. Als ik langer was gebleven... ‘Dood,’ zei hij zacht. ‘Hoe kan dat nou?’

Dylan voelde een huilbui opkomen. Dat mocht natuurlijk niet. Janken deed je niet met je vader tegenover je. Maar de huilbui kwam toch, kort en heftig.

‘Geeft niks, Dylan,’ zei Charles. ‘Ik heb daarnet in de auto ook een paar traantjes gelaten.’

Dylan stond op en liep naar de wc in de gang. Hij rukte een paar velletjes papier van de rol, snoot er zijn neus in en mikte ze in de pot. Hij trok door en ging terug naar de keuken. Hij bleef achter een stoel staan en hield de leuning stevig vast.

‘Hoe... hoe is het gekomen? Hij was niet ziek of zo.’

‘Gaat het een beetje?’

Het ging helemaal niet, maar Dylan knikte toch van ja.

‘Ik weet het fijne er nog niet van. De politie heeft me gebeld en ze waren niet erg royaal met informatie.’

‘De politie?’ zei Dylan gealarmeerd. ‘Was het dan een ongeluk?’

‘Nee, het was zijn hart. Maar er is bij hem ingebroken. Misschien heeft hij de inbrekers op heterdaad betrapt en is hem dat fataal geworden. Ik heb beloofd dat ik erheen ga. Ik heb geregeld dat ik morgen en overmorgen op de zaak kan wegblijven.’

‘Mag ik mee?’

‘Natuurlijk, jongen,’ zei Charles vriendelijk. ‘Geen probleem. Jij hebt vakantie. Ik vind het niet alleen prettig als je erbij wilt zijn, het is ook echt *nodig* dat je meegaat.’

Dylan dacht even na.

‘Is hij naar een ziekenhuis gebracht?’

‘Geen idee. Ik weet het niet. Ik moet in Dommelgem contact opnemen met de pastoor van de kerk waar Louis koster is.’

Charles legde zijn hand op die van zijn zoon. ‘Koster *was*,’ verbeterde hij zichzelf.

Dylan knikte. ‘De Sint Petruskerk. De pastoor heet Janssens. Ik ken hem wel, ik heb hem een paar keer gesproken.’

Ingebroken, zeg je? Oom Louis was toch niet rijk of zo?’
‘Niet dat ik weet. Hij zei wel eens - bij wijze van geintje - dat er van hem niks te erven viel. Maar dat weet jij beter dan ik. Jij hebt de laatste drie zomervakanties bij hem gelogeed.’

‘Oom Louis leefde hartstikke simpel. Hij heeft niet eens een computer of een tablet.’

‘Ik vond hem altijd een beetje een zonderling,’ bekende Charles.

‘Hij was een aparte man. Ik kon goed met hem opschieten.’
‘Je moeder moest in ieder geval niets van hem hebben. En toch waren ze broer en zus.’

‘Oom Louis en ik hadden het nooit over haar. Ja, één keer. Weet je wat hij zei?’

‘Nou?’

Dylan aarzelde. ‘Dat zij van buiten mooi was om te zien, maar van binnen zo verrot dat elke straathond snuffelde als ze voorbij liep.’

Charles haalde zijn schouders op. ‘Dat klinkt niet vriendelijk. Die twee hadden de pest aan elkaar. Soms gaat dat zo tussen broers en zussen.’

Ze keken elkaar even zwijgend aan.

‘Hij vond dat Birgit op haar leek,’ zuchtte Dylan. ‘Ik denk dat hij daarom ook niet met háár kon opschieten.’

‘Je moeder had een heel andere aard dan je zus. Ik mis je moeder nog elke dag, maar Birgit hoeft ik...’

Hij kwam overeind en schoof de stoel tegen de tafel. ‘Nou, pak wat spullen in, Dylan,’ zei hij zacht. ‘Je tandenborstel, ondergoed, sokken, dat soort dingen. Vergeet de oplader van je telefoon niet. Of ben je die weer eens kwijt?’

Een kwartier later draaide de Volvo bij de oude watertoren de A69 op. Dylan had nog nooit zo snel een tas ingepakt. Hij had aan zijn oplader gedacht, zijn flash games, de tablet en de iPod. Maar zeep was hij vergeten. Hij tikte een app naar Roy.

DYLAN ☠

Oom Louis overleden. Met pa erheen. Di of woe weer thuis.

12:11

Roy's antwoord kwam binnen een minuut.

ROY ✌

Sterkte. Hey, er gaan ook meiden mee zwemmen. Pech voor je, man!

12:12

*Lees ook het tweede deel van 'Hexagon -
Het Genootschap van het Zachte Licht':*

De Verre Tochten

